

EGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 40.

V Četrtik 3. Kozoperska.

1850.

Visoko častitimu gospodu
Dr. Ignacju Knobleherju,
generalvikarju srednje Afrike
1850.

Ne morem nehati,
Serce ne pusti
Ti hvale kaj dati
Iz majhne moči.

Na duh' sim obožal,
Obeljenih las
Sim lajne položil
Na stran za ta čas.

To pevec je rekel:
Čez petdeset let
Ni pridno človeku
Se pesmice pet.

Ne morem nehati,
Preljub misijonar,
Češenja kaj djati
Na slavni altar.

Kjer sence ne dela
Opoldne telo,
In kozica bela
Černjavo dobo;

Kjer solnce perpeka,
De kožo smodi,
Lepota človeka
Čvetlic veseli;

Kjer v daljnih pustotah
Peski peče in žge,
In v groznih samotah
Strah potnika je;

Kjer strašna zverina
In polna moči,
Neznana divjana
Rijove, buči;

Narodi neznani,
Nevmirjenih strast:
Nagi, vsi zdvijani,
Se vragova last;

Kjer lakomnost piza,
Zavid in napuh,
Sovrašstvo in jeza,
Necistosti duh:

Tje hočeš Ti iti,
Tam hočeš ostati,
Sladnost se znebiti,
Britkostam se vdati,

Tje nesel si srečno
Zveličanja luč,
Za krono pak večno
Cerkve imaš ključ;

Tam hočeš saditi
Zvelično drevo,
Narode rediti
Za sveto nebo.

Neutruden si hodil,
Gorec in serčan,
K perpravniemu rodu,
Z ljubeznijo žgan.

Kdo šteje stopinje
In kaplje potu
Hodobnih lovinje,
Težave :adu?

Kdo žalost popise,
Britkost' in skerbi,
K' jih mašnik brez hiše
Tam v Afrik' terpi?

Presrečne so Tvoje
Tak' močne noge,
In tih, ki se roje
Mir božji uče.

Veliko spolnilo
Po Tebi se bo,
Če v mislih le šilo (missus)
Ostane zvesto.

Velika je gnada,
In velik poklic,
Nastavljena vada
Nabirat' cvetic.

Najjenja prekletstvo,
Nad Kama zrecen',
De zraste kraljestvo
Od Tebe vsajen'.

Naj Afrike sela
Se Tebi odpro,
De njene kardela
Se v cerkev vdero.

Nesejo vetrovi
Naj Tvoje ime
Čez daljne bregove,
Kjer Kafri stoje.

Naj Bog Te tolaži
V pretezenyah tih,
Z molitvo pomazi
Se v stiskah usih.

Če bo razglasilo
Se Tvoje ime,
Bo v men' poskocilo
Veselo serce.

V nebeški višavi
Te krona in vene
Ze čaka v blisavi.
In rajski studene.

Naj b' ljubi Te Kranjci
V spominu imeli,
In vsi Afrikanci
Za Tebe goreli.

L. D.

Potreben pomoček zoper eno poglavitno opovero v nekterih ljudskih šolah.

Marsikteri učitelj se trudi in si veliko prizadeva, de bi otroke v šoli kaj prida naučil; pa le malo, malo opravi. Marsikteri otrok hodi rad in dolgo v šolo, in bi se rad kaj naučil; pa se vendar le malo ali pa nič ne navadi, veselje do šole zgubi, obupa, in vse učenje opusti. Od kod to pride?

V nekteri šoli so večji in manjši otroci vsi skupaj, vsak kej družiga pred seboj, vsak kej družiga opraviti ima: eden ima „Abecednik“, drugi „Male povesti“, tretji „Berilo“, četerti „Evangelij“, peti piše, šesti računi itd.; eden spi, drugi se igra, tretji s kom pogovarja, četerti koga draži ali družim nagaja. Kako se morejo v taki šoli otroci s pridam učiti? Kako je pri taki sodergji, posebno če je veliko po znanju različnih otrok skupej namesanih, učitelj mir ohraniti v stanu? Kako bo učitelj otroke dobro vadil, ko pol časa s kreganjem, vpitjem, kaznovanjem potratil? Učenik, ko vidi, de z vsim svojim vpiranjem vendar le malo opravi, v prizadevanju opesa in opešati mora; otroci, ako bi tudi pridni biti hotli, se v tacih okoljšinah učiti ne morejo, in se še več napéniga, kakor dobriga navadijo.

Kaj tedaj je storiti? Treba je otroke po znanju razdeliti, de večji posebej, in manjši posebej — prvi zjutraj, drugi pa popoldan v šolo hodijo. Nar boljše pa je, kakor skerbni učitelji delajo, šolce v tri oddelke razdeliti: v oddelk večih, srednjih in malih, de se vsak oddelk sam in posebej uči. Se ve, de učitelju, ako je sam za vse, to več truda in skerbi prizadene; tode, ako učitelj to, za kar je, v resnici biti hoče, ako mu je za šolo in prid otrok mar, ne bo truda porajtal, ampak bo le gledal in skerbil, kako bi otroke več izučiti in jim več koristiti zamogel.

Le če bodo otroci tako razdeljeni v šolo hodili, se bodo dobro in s pridam učiti v stanu; ker bo učitelj celi čas, dokler bodo v šoli, samo z njimi opraviti imel, in on in otroci od družih moteni ne bodo. Otroci, ko bodo sami vidili in spoznali, koliko več se tako naučijo, bodo tudi več veselja do šole dobili. Starši bodo otroke, ko bodo le enkrat na dan v šolo hodili, tudi ložeji pogrešali in raji pošiljali, ker jim bodo, posebno večji, zraven tega še doma pri delu obilniši pomagati utegnili. — „Če bodo otroci le enkrat na dan v šolo hodili, se kateri učitelj izgovarja, mi pa starši ne bodo popolne plače odrajtati hotli“. Prazen izgovor! Ko bodo starši vidili in se prepričali — in prepričali se bodo lahko — de se otroci na to vižo in v tem času več naučijo, bodo se le veselili, in torej gotovo se raji plačali. — „Kakor je bilo, naj pa se bo; kakor sim dozdej učil, bom tudi z naprej“. Pri takim, kateri tako misli in govori, je pa vse zastoj, so vse besede zgubljene. Kdor se tako le svoje terme derži in le na svojo zloznost gleda, pa kratko in malo za šolo in za učitelja ni. — Če učitelju za prid otrok ni mar, če mu ni mar, kako bi otroke boljše izučil in več dobriga privadil, — bi bilo vselej boljše za faro, de bi nobene šole ne bilo. Boljši nobena, kakor pa slaba šola!

V taki šoli, kjer se vsi šolci brez razločka uče, se otroci le razvadijo, si sploh več slabiga, kakor dobriga prilaste, in se le več priloznosti

imajo, de svojoglavni, nevkretni in nepokorni postanejo, de eden družiga spridijo in pohujšajo. Kdor hoče učitelj in odgojitelj biti, naj bo kakor dober oče, kterimu je iz resnične ljubezni do otrok le to pri sercu, kako bi z njimi več opravil, kako bi jih v pridne ljudi in dobre kristjane izredil. Kdor to za učitelja potrebno skerb in ljubezen ima, mu ne bo nič preveč, nič pretežko. Kdor pa te skerbi in ljubezni nima, bi bilo pa veliko boljše, de bi nikdar učitelj ne bil; le po tlačansko in brez prida otrok bo učil, naj bi ga ljudje tudi še tako dobro plačali.

O de bi pač šolski spredniki in ogledniki dobro pazili, kakšne učitelje v svoji okolici imajo, in kaj in kako se otroci uče! Naj bi pač dobrim učiteljem po svoji moči pomagali, jih priporočevali in podpirali; slabi, kateri niso za šolo, naj bi si pa družiga kruha poiskali, in se z dobrimi učitelji namestili! Je mar pred Bogam prav, dopustiti, de bi prid številne mladosti cele fare zanemarjen bil, zato de bi eniga človeka ali pa eno družino pri šoli redili? Vi novoizvoljeni srenjski župani in svetovavci! tudi vi pri tej reči veliko pomagati zamorete, ako bote po svoji vesti skerbili, de bodo fare dobre, za pravi prid mladosti vnete učitelje imele, kateri ji bodo tudi v djanju in zadržanjudlepe nauke in dobre izgledde dajali; ako bote o priloznosti tudi sami pogledali, kako otroci v šolo hodijo, in kako se uče; ako bote zraven tega tudi poskerbeli, de brez posebnih uzrokov starši otrok doma priderževali ne bodo. Vi starši! vi znate za svojo živino skerbeti, vi znate čednike zbirati — ali vam ho pa pri otrocih vse eno, naj dobre ali pa slabe učitelje imajo, naj bodo otroci podučeni in izrejeni, kakor hočejo? Ali vam niso otroci od Boga v skerb izročeni, kterimu bote zanje odgovor dajali? Ali se ne bote zato dobrim učiteljem še posebno pomljive in hvaležne skazali, jih v njih trudu podpirali, in otroke z veseljem k njim v šolo pošiljali? Storite tedaj, kar vam Bog v prid in srečo vaših otrok storiti veleva!

P.

Kteri ljudje avstrijansko cesarstvo spodkopujejo?

Ne le avstrijanskiga cesarstva, ampak sploh cesarstva in kraljestva spodjedajo a) vsi tisti, kateri vero sploh, in posebej katolištvo ali naravnost ali pa s svojo versko vnmarnostjo spodkopujejo. Koliko si nepošteni dnevniki, in hudovoljne pisacarije prizadevajo vso in vsako vero zadušiti, je zadosti znano in očitno. Manj se pomisli na vnmarnost, ktera je med tako imenovanimi izobraženimi sila zlo razširjena, in ravno ž njo možje na visokih stopnjah prostim ljudem dajo pohujšanje. Ravno taki, ki pišejo in govore: „Ljudstvo naj se podučil, omika, šole naj se napravijo itd. itd.“ ravno tisti s svojo versko vnmarnostjo veliko več hudiga store, kakor morebit sami mislijo“. Skazuj sam vero v djanji: hodi k božji službi dopoldanski celi in popoldanski ob nedeljah in praznikih; delaj z ljudmi po človeško; nikar ne preklinjaj po plašarsko svojiga podložniga po pisarnicah; ne dajaj v svojim domačim življenji pohujšanja“ itd.! ter pokazi, de si res verin človek, potlej boš vero tudi v svojim podložnim poterdil, in z vero zvestobo do cesarja. „Kjer pa vere ni, je zvestoba gola beseda, in prisega zgolj strasilo, ki se ga le tačas boje, ko vidijo koga s palico vpričo stati. Iz tega kar je re-

čeno, in česar nikdo ne more ovreči, naravnost nasleduje, de vsi kolikor so višji toliko hujši naše cesarstvo spodkopujejo, ako oni svojim vernim naukam nasprot žive. Kdor Bogu ni zvest, kako bo svojimu cesarja zvest? In tacih spodkopovavcov cesarstva je legijon. Kdor se pa hoče prepričati, kako de so nevarni, naj se ozre na poslednji konec pretečeniga stoletja na Francosko in sedanji čas okrog in okrog sebe. b) Drugi spodkopovavci cesarstva so še nekteri, ki sami prav za terdno menijo, de ga podperajo. Med take so šteti zlasti podpihovavni in lažnjivi donaševavci in toževavci, kateri menijo, de vladi strežejo, ker nenemške narode cesarstva černijo in oblagujejo. S tem zbujaajo nezaupnost med vlado in med njenimi podložnimi, sovraštvo med razločnimi narodovnostmi, ter gadje zobe sejejo, s kterimi se ljudstva vjedajo med seboj. Ti kratkovidni ljudje ne pomislijo, de z vsim svojim černenjem vender ne laškiga, ne madžarskiga, ne slovanskiga zavedstva ne morejo umoriti in izkoreniniti, temuč de ravno s tem bodo te razne ljudstva — ne de bi se sperjaznile — še le zmiram bolj sovražne do Nemcov, kateri jih neprehama po brezpoštenih dnevnikih tožijo, in že, de bi njih krokanje peršlo do ušes našiga očeta — cesarja, kateri naj bi, češ, njih v naročji pestoval, vse druge pa s šibo napletal in natvezal. Kako hude nasledke za cesarstvo tako razdertje obrodi, poprešnji despotizem in njegovi nasledki dosti spričujejo. —

Delo za spreobrnjenje zamorcov v srednji Afriki.

V Genovi živi duhoven, ki mu je Nikolaj Olivieri ime in ki je spovednik v samostanu dobriga Pastirja. Od 1839. leta sem si perzadeva mlade zamorke po keršansko izrediti. Francoski poslanec mu na Egiptovskim v Aleksandrii na sužinjskim tergu majhnih zamork nakupuje in v Genovo pošilja, de jih med nunske samostane na Francoskim in Laškim v izrejo in omikanje razdeli. Njih kupna cena je majhna; pa njih peljava je silno draga. Blagi dobrotniki so perpomogli, de je Olivieri do 1. vel. travna 1850 že 75 tacih otrok v Genovo dobil. Kakor njih rednice sporočujejo, so ti dekliči bistre glave in blaziga serca. Grozno hitro se nauče laškiga ali francoskiga jezika, kakor tudi mnogoterih ročnih del. V njih sercih tli posebna pobožnost. Giniti ga mora, kdor bere, kako goreče sveti kerst in prvo sveto obhajilo prejmejo, s kakšno ljubeznijo so svojim duhovnim materam vdane in kako zlo so jim pokorne. Nekaj jih je bilo umerlo. Ne more se brati brez solza, kako mirno, kako vdane v božjo voljo, s kakšnim hrepenenjem po nebesih so časno življenje z večnim premenile. S posebnim veseljem skerbe nune za izrejenje in podučenje teh zanemarjenih rev. V to je pa veliko poterpežljivosti potreba, ker so otroci vsi divji. Kakor mačke plezajo na drevesa, na vertih zeli in korenine izruvajo in jih sirove jedo, ker kuhaniga nič ne jedo in sperviga tudi jesti ne morejo. Telesnim potrebam vstrežejo, kakor jih natura žene. Sotudi neizrečeno urne in žive. Pa keršanska krotkost rednic premaga vse težave in kmalo vkroti divjo naturo. Moč keršanstva se nad njimi v nar večji lepoti vidi. Komaj čutijo divji otroci luč vere, upanja in ljubezni, se že v njih želja obudi, je tudi svojo rodovino vdeležiti. Prečastiti gospod Olivieri ima namen, po tem, ko se jih bo dovolj v keršanski veri podučilo in uterdilo, in, ko mu bodo keršanski dobrotniki perpomogli, družbo zamork v srednjo Afriko poslati, de bodo z obhodnimi

duhovni vred keršanstvo razširile. Sveti oče Pij IX. so to bogoljubno delo blagoslovili; kardinal Patrici je njega posebni podpornik. Na Francoskim in na Laškim se pobožne gospe zanj potegujejo. One pobirajo mile darove, jemljo otroke v svoje posebno varstvo, so njih botre per svetim kerstu, jim dajo svoje imena, poprašujejo po njih učenji in zaderzanji. Na Nemškim je to sveto delo tako rekoč neznano. Samo na Dunaji se ga nektere gospe in obiskovavke vdeležujejo. Pa tudi v slovenskih in nemških deželah so gospe blaziga serca kakor na Francoskim in Laškim. Katolška vera in katolški duh se zopet ponavlja in pozivlja. Ta se bo pa gotovo tudi v usmiljenji do černih bratov in sestrá v srednji Afriki pokazal, kakor se per nas že zdaj pokazuje. —

Razgled po keršanskim svetu.

Majnc. Naš prečastiti škof, vsi goreči za zveličanje ovčic, se mestu in škofii v prid silno trudi. Vsako saboto do terde noči spovedujejo in veliko bolnikov se je že njih tolaživniga in spodbudivniga obiskanja razveselilo.

Frajburški nadškof, prečastiti gospod Vikari, starček blizo sedemdeset let, so se uni dan peš v Rim podali in sicer čez Gotardovo goro.

Dunaj. Ministerstvo uka je v oziru plačevanja denara novo postavlo dalo. Tega denara ne bodo plačevali ubogi bogoslovci, ki so v škofijski duhovščini, in tisti, ki sicer niso v duhovščini, pa so vunder za škofijo potrebni. Redovni bogoslovci bodo pa šolski denar plačevati mogli, če njih reda javna denarnica ne redi. — Vladija je začela tudi za greško nezedinjeno cerkev skerbeti. Tri škofije, Karloviška, Temosvarska in ČerNoviška, bodo vsaka eniga učeniga duhovna na Dunaj poslale, obrednje (liturgiške) bukve svoje cerkve pregledat, de se bodo popravile in na deržavne stroške vnovič natisnile. Dozdaj so staroverci cerkvene bukve večidel iz Rusovskiga dobivali. To novo natisnjenje je pa potrebno zavoljo tega, ker je v Vojvodini v zadnji vojski veliko obrednjih bukev zgorelo. — V fari sv. Leopolda na Dunaji so fajmošter poskerbeli, de bi se zamoglo 125 otrok (med njimi 80 ubozih) v farno šolo vzeti; niso pa počakati hotli dovoljenja, ki se po dolgi in dolgočasni vradni poti še le na koncu šolskiga leta dobi. Pa — kdo bi si bil mislil? — ker so fajmošter za to skerbeli, de bi se ti otroci cele mesce po ulicah ne spridovali, je županijsko svetovavstvo prosilo Dunajsko poglavarstvo, de naj bi imenovaniga fajmoštra okregalo; to se pa že tako ve, de je to prošnja še v Dunajskim časniku (mende v spodbujenje perjatlov šole in mladosti) razglasilo.

Steier na zgornjim Avstrijanskim. Časnik „Reichszeitung“ od tod smešnico perpoveduje, ktera pokaže, kako slabo so v keršanskim nauku podučeni taki mladi pravoslovci, kateri se tolikanj besno vesti zamorejo. — Mladi zagovornik enajst let stariga požigavca (kteri se je le zavoljo starosti pod 14 leti porotni sodnii in obsojenju hudodelstva odtegnil) se je v cvetličnatim govoru tako zgubil, de je vso krivico od maliga hudodelnika odvalil in na dva vsiga spoštovanja vredna moža, na fajmoštra in učenika v Ašah-u zavalil, ker otroka za otroško nagajivost, kakor za majhno tatvino kaznujejo, namesti de bi nježno otrokovo serce napeljevali, „v naravnih glasovih, v gojzdnim šumenji, v milimpoškim mermljanji“ postave večne ljubezni in reda spoznavati. Ljubeznjivi zagovornik si je mende domišljeval, de bo s tem peklenskim govorom serca sodnikov omečil in vse poslušavce vnel; kar ga je pa starasina

po zasluženji zavernil, in to ga je kakor strela z jasniga neba popolnoma zmešalo. Med poslušavci so se eni nad novim zagovornikom jezili, eni so se smejali, in ta permerljaj bi utegnil druge govornike obvarovati, per zagovarjanji se na tako pot podati.

Line. Duhovnih vaj, ki so tukej od 7. do 17. kimovca terpele, se je 60.000 ljudi vdeležilo; toliko namreč, če še ne več, jih je v mestnih cerkvah svete zakramente prejelo. Vsaki dan so bile tri pridige v dveh nar večih mestnih cerkvah ob ravno tistim času; pa veliko pobožnih in ukazeljnih ni moglo zavoljo prevelicega drenja v cerkev priti. Se pozno zvečer so gospe in gospodje pred na cerkvi obešenim križem na očitnim krajih klečali in križaniga Jezusa molili; resnično, ta pogled je mogel sleherniga giniti. Veliko poslušavcov je iz same radovednosti v cerkev perslo; persli so tudi taki, kateri od katoliškiga življenja in posebno od duhovskih vaj družiga niso vedili, kakor kar so v protivnih časnikih brali ali v pivnicah slišali; znajdli so se pa med poslušavci tudi taki, ki so le nove prilike iskali zasmehovati in zasramovati, kar je božjiga; ali kmalo se je vse spreobrnilo; sami so bili permorani spoznati keristi katoliških duhovnih vaj, ktere so živ dokaz, kakšno moč ima pravi kersanski nauk do posameznih, kakor do celih mest in dežela. — 23. kimovca ob štirih popoldan se je tukej vesoljni zbor katoliških družb na Avstrijskim in Nemškim perčel. Persli so poslanci vsih katoliških družb, Nemci in Slavljani; med njimi se imenujejo: Dollinger, baron Andlaw, grof Stollberg, Masl, Eberhard, Dr. Bus, Zarbl, Dr. Sepp, Pulciani. Tem poslancem se je pa še veliko gostov, posebno iz Ogerskiga in Svajcarskiga perdružilo, še severna Amerika ima tukej svojiga namestnika, fajmostra iz Cincinnatiškiga mesta. Starasinatata vesoljniga zbora so zvolili barona Andlaw-a iz Badenskiga, njega namestnika pa pravdnika Pulciani-ta iz Insbrucka.

Laško. Pine!li ne bo v Rimu nič opravil, kakor se je bilo že popred previdilo. Po nekterih sporočilih se misli poslanec na Piemonteško nazaj podati. Sikarditova stranka je vesela, de so se pergodbe, ki jih je bila le na videz perčela, tako slabo iztekle. Svoj namen so ti gospodje že dosegli, de bodo reči zamogli: „Mi smo roko podali; pa Rim ni hotel!“ Piemonteška vladija namreč še vedno duhovšino preganja. Ze davnej je može zvolila, kateri imajo preiskovati prejemsine in izdavke cerkva, dobrotnih sobivalis in samostanov, kar je le perpravljanje za vničenje samostanov. Kaljarski nadškof so se temu ravnanju serčno zoperstavili. 13. listopada 1849 so v svoji škofii pismo razposlali, v katerim so vsakimu, ki se bo prederznil, od duhovšine take svedočanske pisma tirjati, zažugali, de bo izobčen (iz cerkve pahjen.) Zvoljeni može so se nekoliko obojavljali; pa so vunder nadškofu nekaj prihodkov vzeli; ministerstvo je pa še dalje šlo, ker je zapovedalo, v nadškofovo stanovanje iti in vse pisma in bukve v pisarnici zapечатiti. Namenjeni dan se je na vratih omenjene pisarnice pismo vidilo, ki so ga nadškof sami bili spisali, in v katerim se pertožijo zoper zapertje premoženja, zoper poškodovanje nadškofijskiga stanovanja in zoper prelomljenje cerkvenih postav, in v katerim izreko veči izobčenje zoper sleherniga, ki se izpeljave vladijskih povelj vdeleži, zoper zacetnike in sokrivce te silovitosti, in v katerim vsim spovednikam prepovedujejo od njega odvezati, razun v smertni nevarnosti. — Izobčenje se konča z besedami: „Dano v našim poškodovanim stanovanju 4. kimovca 1850. Emanuel, nadškof“. V to stanovanje poslani vrednik je to pismo Turinskimu ministerstvu podal, ktero je v svoji oterpnjenosti in prevzetnosti nadškofa zapreti ukazalo.

Ali ljudstvo se je za svojiga visjiga pastirja potegnilo. Sliši se, de se je kervav boj vnel. Iz Turina so naglo en oddelek lovcov na otok poslali vrednijam v podpor. — V Fenestrelli nad Francanitam zlo skerbno čujejo. Ker so nadškof pobožnih bukev želeli, so jim imenik bukev poslali, de bi poželjene bukve zaznamovali. Imenik so pa potem v Turin poslali, kjer so ministri v deržavnim posvetovanji tiste pobožne bukve zaznamovali, ki jih nadškof brez škode za blagor dežele brati smejo! — Nezdavno vreme je začelo nadškofovimu zdravjuzlo škodovati; po nekterih sporočilih prečastiti nadškof, ki so se s tolikim vojskovanjem za cerkveni blagor utrudili, tukej ne bodo mogli dolgo časa živeti. — Iz Milana 9. kimovca se piše, kako lepo in slovesno se je tam Mariino rojstvo praznovalo. Popis se s tem sklene: „Ambrozijanski obred se od rimskiga veliko ne loci, ker je le mašnik per altarji k ljudstvu vedno obrnjen, in, ker on po vsakim spremenjenji (kruha in vina v Jezusovo rešnje telo in kri) Jezusa z v podobi kriza razprostertimi rokami moli. Ginljiva je šega, de per darovanji res še ljudstvo, to je stari može in žene, kruha in vina škofu podelé“.

Francosko. Vojskini minister je sklenil, postrezbo bolnikov v vojaških bolnišnicah redu „bolniških bratov presvete Trojice za rešenje jetnikov“ nakloniti. Visjiga predpostavljena tega reda je poprosil, mu za bolnišnice v Parizu precej 400 bratov poslati, ter je upanje naznanil, de bi za bolnišnice po vsim Francoskim 3000 bratov dobiti utegnil.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

	Od poprej . . .	22 gld.	— kr.
Gosp. Martin Narobe, kaplan na Studencu	5	—	—
„ Karl Pencin, kaplan na Tominskim,	1 cekin	4	30
Jeseniška fara na Gorenskim v papirji	28	—	—
„ „ „ en zlat za	9	—	—
„ „ „ v srebru	1	—	—
M. Kaferle na Mirni	4	—	—
Jožef Šular „ „	2	—	—
Jakob Fajfar „ „	—	—	30
Mica Hočevar „ „	1	—	—
Janez Ovsenek „ „	2	—	—
Alojz Ovsenek „ „	—	—	20
Franc Kovač iz Debenca	—	—	15
Janez Višček z Ovcjih njiv	—	—	15
Jožef Kralj „ „	—	—	15
Anton Zidar iz Grajne	—	—	30
Jožef Puček na Mirni	—	—	6
Mica Š. „ „	—	—	20
G. Jožef Koračni na Mirni	1	—	—
G. Jožef Kramer, kupec	1	—	—
Marg. Kramer	—	—	20
Marija Gregorič na Mirni	—	—	20
G. Franc Košir „ „	—	—	20
Jera Lenarčič „ „	—	—	20
Ana Zidar iz Gmajne	—	—	6
Neža J. na Mirni	—	—	15
Meta J. „ „	—	—	10
Jozefa iz Migovsk g.	—	—	10
Elizabeta Jereb na Mirni	—	—	15
Gosp. Jernej Rejc, fajm. v Šent-Jurji	5	—	—
„ Ant. Jeršinovič, kaplan v Zagorji	1	—	—
„ Flor. Prelesnik, kaplan v Šent-Jurji	1	—	—
Iz Vodic	5	—	—

Skupej 97 gld. 17 kr.